

Semmitérő történetek

PRÓZA - LXVIII. évfolyam, 37. szám, 2024. szeptember 13.

Naftalin

Keveset eszik reggelire, mint egy madár. Sokszor épp valami gabonát. Szűken méri a konyhai élvezeteket. Húsfélét korábban sem igazán kívánt. Legfeljebb a kutyának vette a nyakat, far-hátat, a tápot, melyben hússzármazékok mutathatók ki. Tartani viszont tudja magát. Egyesek egész rátartinak csúfolják a kisvárosban. Valódi szőrméből készített sapkája, selyemsálja és finom esésű kabátja van, melyben olyan szálfegyenesen jár, mintha seprűnyelet kötöttek volna a hátához. Egykori általános iskolai tanárnóként okosabbnak hiszi magát másoknál, ezzel nem kérkedik, ám kérdésre válaszolva, társalgás közben, elismeri. Fizikát és biológiát tanított, de attól még, mert reális volt, irodalmi műveltségére is büszke. Kívülről mondja a magyar klasszikusokat, ő még nem krimin nevelkedett. A kisváros helyi értelmiségéhez tartozik – ez kötelez, teszi hozzá rendszeresen.